Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 196. Недѣля 1 (13) вересня 1891. Рôкъ I.

Вôдгомôнъ зъ маневрôвъ въ Шварценавъ.

Мы вже подавали важнѣйшй факты изъ зъѣзду Монархôвъ пôдчасъ маневрôвъ коло Шварценавъ; тутъ хочемо ще подати за „Pol. Corr.“ деякй цѣкавй подробицѣ изъ зъѣзду Монархôвъ, котрй наочный свѣдокъ доносить до згаданои Газеты. Що зносины Монархôвъ зъ собою мали надзвычайно щирый и дружный характеръ, то звѣстно загально.

Є. Вел. Цѣсарь Францъ Іосифъ и Король саскій — каже згаданый наочный свѣдокъ — не змѣнили ся, але по нѣмецкôмъ Цѣсари видно, вôдъ его послѣднои гостины у Вѣдни значну змѣну, хочь анѣ трошки не було по нѣмъ слѣдно, що вôнъ довшій часъ нездужавъ дотовкши собѣ колѣно. Майже що дня збиравъ Цѣсарь Вільгельмъ доокола себе якесь число австрійскихъ, нѣмецкихъ и саскихъ офіцирôвъ, та при склянцѣ пива и при циґарахъ розговорювавъ зъ ними дуже сердечно, та неразъ зазначивъ, якъ ему приятно въ Шварценавъ.

Подôбно якъ мѣжь Монархами, такъ также були и зносины межи ихъ міністрами дуже сердечнй: ґен. Капріві и ґр. Кальнокій майже не вôдступали оденъ вôдъ другого. Разомъ ѣздили на маневры, разомъ вертали до замку Мерееъ и взагалѣ всюды являлись разомъ. Цѣсарь Вільгельмъ при кождôй нагодѣ вôдзначавъ ґр. Кальнокого, такъ, що то ажь въ очи впадало. При обѣдахъ все пивъ до него, а пôдчасъ серклю розговорювавъ зъ нимъ найдовше. Въ подôбный способъ вôдзначавъ Є. Вел. Цѣсарь Францъ Іосифъ нѣмецкого канцлера ґен. Капрівіого и нѣмецкого посла, кн. Райсъ.

Всѣ три Монархи вôдзначали такожь дуже бар. Відмана; вôнъ бувъ що дня на обѣдѣ у Монархôвъ. Цѣсарь нѣмецкій и король саскій прислали були бароновôй Відмановôй въ дарунку двѣ прекраснй вазы, а цѣсарь Вільгельмъ явивъ ся навѣть самъ у бароновои, щобы ѣй свôй дарунокъ вручити и перебувъ у неи три чверти годины. Такъ само вôдзначували Монархи такожь и п. Шпільмана, въ котрого замку Мересъ перебували саскій князь Юрій, ґен. Капріві, ґр. Кальнокій и нѣмецкій посолъ кн. Райсъ.

Зъ иншои стороны доносять зновъ, що по скôнченю маневрôвъ, сконстатували готовôсть австрійскои арміи до бою и зазначили дружбу оружія, котра, колибъ того було потреба, забезпечить успѣшне дѣлане обохъ сполученыхъ армій.

Наконець доносять ще зъ Пешту до Fremdenblatt-у такъ: Зъ зовсѣмъ певного жерела запевнюють, що Є. Величество Цѣсарь дуже вдоволеный зъ ходу долѣшно-австрійскихъ маневрôвъ и вельми урадованый зъ надзвычайно похвальнои оцѣнки, яку выдали оба союзнй Монархи и нѣмецкй ґенералы о хоробрости и свѣтлыхъ успѣхахъ австрійскихъ войскъ.

Є. Е. Міністеръ ґр. Шенборнъ у Львовѣ.

Вчера вечеромъ по 9 год приѣхавъ зъ Перемышля Є. Ексц. п. Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ до Львова и замешкавъ тутъ въ палатѣ Намѣстництва. П. Міністеръ приѣхавъ въ супроводѣ совѣтника міністеріяльного п. Тхожницкого и секретаря п. Ценкера та президента львôвского высшого суду краєвого, п. Сімоновича, котрый выѣхавъ бувъ на повитане п. Міністра ажь до Перемышля. На дворци дожидали п. Міністра: Є. Ексц. п. Намѣстникъ ґр. Бадені, президентъ мѣста Львова п Мохнацкій и віцепрезидентъ п. Мархвицкій, президентъ суду краєвого п. Пионтковскій, віцепрезидентъ суду краєвого п. Бялковскій, надпрокураторъ державный п. Зданьскій, делеґатъ палаты адвокатôвъ дръ Маковскій, староста намѣстництва п. Мавтнеръ и директоръ поліціи п. Кшачковскій.

Скоро лишь Є. Ексц. п. Міністеръ вышовъ зъ ваґона, представились ему згаданй достойники и повитали его, а вôдтакъ зайшовъ п. Міністеръ до почекальнѣ, де зновъ короткою промовою повитавъ его президентъ мѣста. П. Міністеръ дякуючи за повитане, высказавъ свою радôсть зъ того, що буде мôгъ пôзнати Львôвъ докладно, о котрôмъ чувъ, що въ послѣдныхъ часахъ значно пôднѣсъ ся и обѣцявъ его добре оглянути.

На тôмъ закôнчило ся повитане и п. Міністеръ поѣхавъ зъ п. Намѣстникомъ до палаты Намѣстництва. Нинѣ рано візитувавъ вже п. Міністеръ высшій судъ краєвый и удѣлявъ авдієнціи. По полудни має п. Міністеръ переѣхати ся по мѣстѣ и Высокôмъ замку та оглянути музей Дѣдушицкихъ, бібліотеку Оссоліньскихъ и палату соймову.

Завтра, въ недѣлю о 9 год. рано буде Є. Ексц. п. Міністеръ на богослуженю, а о год. 10 и 30 мін. передполуднемъ выѣде зелѣзницею до Щирця, де прибуде о год. 11 и мін. 15. Тамъ вôдбуде візитацію повѣтового суду, вôдтакъ буде на снѣданю въ Семяновцѣ, у п. Давида Абрагамовича, посла до Рады державнои, вôдки о год. 3 и 22 мінутѣ зъ полудня верне до Львова и огляне тутешнй заведеня карнй. О год. 6-ой вôдбуде ся обѣдъ. Третого дня, въ понедѣлокъ, межи 9-ою а 1-ою передъ полуднемъ вôдбуде Є. Ексц. п. Міністеръ візитацію краєвыхъ судôвъ, цивіль-

14

Чародѣйный кафтанъ.

Оповѣдане Кольомана Міксата.

(Дальше.)

VII.

Лестякъ станувъ собѣ за очеретовою стѣнкою та заходивъ у голову, що теперь почати, куды собою повернути. Въ его тяжкôй головѣ ходили гадки якъ розтоплене олово, ноги пôдъ нимъ вяли а душу его гризала совѣсть: „Зле я зробивъ, то бувъ лишь самолюбивый бракъ вôдваги.“ Якійсь неспокôй коловъ его мовъ шпильками.

Понуривши голову глядѣвъ вôнъ напередъ себе.

— Кудыжь менѣ теперь ити...?

Мрака трохи розступилась а недалеко вôдъ него засвѣтилась величезна полонка чаляношского ставу, якъ колибъ моргаючи на него хотѣла ему сказати: Ходи Лестяку сюды, ще найлѣпше зробишь, коли тутъ ляжешь, прикрыешь ся срѣбнымъ покрываломъ и спочинешь на мягкôй подушцѣ зъ пѣску!... То найпростѣйша дорога.

Вôнъ пустивъ ся кôлька крокôвъ до ставу, але якійсь корчь, найвысшій въ сѣй сторонѣ, станувъ ему въ дорозѣ; тоненькй его галузки покрывали пласточки снѣгу: вôнъ недобачивъ его и спотыкнувъ ся. А коли его ухо въ сѣй гôркôй хвили дотулилось тѣла „матери землѣ“, то почувъ вôнъ наразъ, що земля десь дуже дуднить, якъ колибъ вôдъ тысячѣвъ кôньскихъ копытъ. Вôнъ ажь цѣлый задрожавъ вôдъ страху. „Ага, подумавъ вôнъ собѣ, то вже Татаре гонять на мѣсто.“

Але и заразъ притихло, якъ колибъ той гамôръ десь поволи щезавъ, ажь наконець и зовсѣмъ стало тихо. Лишь оденъ кôнь бѣгъ. Тупъ! Тупъ! И справдѣ лишь оденъ кôнь, и, Господи! тажь то Цінна сидить на нѣмъ. Лестякъ ажь въ гору пôдскочивъ, вже и не обтиравъ на собѣ одежи, лишь побѣгъ чимъ скорше противъ неи.

— Ты вже тутъ? Нѣчо тобѣ не стало ся? Чи то ты таки дѣйстно тота сама? Якъ же пôйшло?

Цінна усмѣхалась весело. Закимъ вôдповѣла, надула ся, якъ то люблять робити дѣвчата, коли суть веселй, и удають героѣвъ:

— Звѣщаю покôрно, що не стало ся нѣчого, лишь то, що Татарôвъ зъ вôдси прогнала; утѣкають, якъ колибъ чорты за ними гнали.

— Та що ты плетешь!

Вôнъ, бачите. хотѣвъ тымъ сказати: „Розказуй лишь чимъ скорше, розказуй!“ И она почала розказувати, але ще передъ тымъ кинула веселымъ окомъ на кафтанъ припавшій снѣгомъ.

— Сей кафтанъ таки щось вартъ, мôй пане Максиме.

— Не вжежь?

— Коли его Олай-беґъ побачивъ, такъ заразъ злѣзъ зъ коня, поцѣлувавъ его тричи въ самъ крайчикъ, а вôдтакъ спытавъ зъ великою покорою, що я прикажу. Я приказала ему, щобы они заразъ зъ вôдси забирали ся и они въ сѣй хвили забрали ся.

Лестякъ станувъ та лишь ротъ розвявивъ.

— Такъ стало ся до слова, якъ кажу. Але я не маю часу довго балакати. Берѣть собѣ свôй кафтанъ, ось вашь кôнь, сѣдайте та ѣдьте. Я пôйду иншою дорогою.

— Єй Богу! То дѣйстно якесь чудо! — Казавъ урадованый Максимъ, котрый не сходивъ зъ дива: — Видко що той кафтанъ то великій скарбъ!

— И менѣ такъ видить ся. Але спѣшѣть ся, бо они можуть надôйти. Щось такъ, якъ бы менѣ вже привуджували ся, чорнй возы, що ѣдуть зъ мѣста.

Лестякъ зморщивъ чоло.

— Правду кажеть, Цінно; не говорижь нѣкому нѣчого! Спаси-Бôгъ тобѣ, за твоє дѣло. Я ще пôзнѣйше зъ тобою поговорю.... ще нинѣ. Таки такъ, поговоримо зъ собою, Цінно.

ного и карного, а опôсля вязницѣ и мѣско-делеґованого суду. О год. 1-ôй зъ полудня наступить снѣдане, межи годиною 2-ою а 4-ою зъ полудня авдієнціи, а вôдтакъ выѣде Є. Ексц. п. міністеръ зъ візитами. Вô второкъ о год. 9 мін. 30 передъ полуднемъ выѣде Є. Ексц. п. міністеръ зô Львова.

Галицке „общерусске єдинство языкове“

(Конець.)

Авторъ приходитъ на конець до такого заключеня:

Зъ цѣлои идеи „єдинства“ хиба одинъ хосенъ, що роздоръ точить силы нашои интеліґенціи, та що одна часть рускои интеліґенціи не знає добре нѣ свого нѣ россійского языка и черезъ те не може вразъ зъ другими трудитись надъ дальшимъ выробленємъ рôдной мовы. Вкôнци ще й такій хосенъ, що другй зъ насъ глузують, що мы ще самй не знаємо, що мы за нарôдъ. Та й якъ не глузувати, коли речникъ „общерусскои“ партіи заявляє, що нехай се наука рѣшає и скаже: щó мы за однй? Дитина, що зачинає говорити, знає вже, якъ она называєсь, — лишь мы, нарôдъ, про котрый пок. архікнязь Рудольфъ сказавъ „Die Ruthenen — ein altes Culturvolk“ малибъ сего ще не знати и вôдкликуватись до науки. Выходить справдѣ на те, зъ чого кпивъ Шевченко:

„Най Нѣмець покаже“, а до того й „исторію нашу намъ розкаже“.

Наука не надає именъ, хиба лишь дикимъ народамъ, и то зважає: якъ нарôдъ самъ себе кличе? До науки належить, — розслѣдити: чи се все правда, на що мы яко вôдрубный нарôдъ покликуємось, а матеріялу до сего мы ѣй самй маємо доставити. Кождый нарôдъ, хочь бы числомъ и не великій, єсли твердо стоить при своѣй народности, при своѣй мовѣ, и вытревало боресь о приналежнй єму права, знайде прихильнôсть у всѣхъ справедливыхъ та розумныхъ людей, ба й противники, хочь не радй, а таки мусять зъ нимъ числитись. Лишень народу, що добровôльно стає причепою другого, нѣхто поважати не буде. А чи господинове „обєдинителѣ“ не задумують зробити се зъ нашимъ народомъ?

И щожь ся теорія для насъ доброго принесла? Вдячный бувъ бы я дуже „Червоной чи Галицкой Руси“, колибъ схотѣла вычислити тй всѣ здобутки и користи, якй она до сего часу для галицкихъ Русинôвъ принесла. Я ихъ не можу добачити. Пôдъ взглядомъ розвою нашого языка и літературы — нѣчого не придбала, а навпаки, ще спинила єго... Будь-що будь австрійскй мужѣ державнй чей вже на стôлько посѣдають знаня зъ етноґрафіи та исторіи, що знають: якй народы замешкують австрійску державу, — знають добре, що суть Ruthenen, aber keine Russen, и що Русины, не одно й те саме, що Великороссы. И власне длятого, що мужѣ державнй знають: що мы за народъ? — толкували собѣ идею „общерусского єдинства“ инакше, не „идеальнымъ“ літературнымъ поглядомъ, якій мавъ не одинъ добродушный „твердый“ Русинъ. Имъ того годѣ зрозумѣти, бо не видять подôбного примѣру добровôльнои резиґнаціи зъ своєи индівідуальности народнои у нѣякого другого народу славяньского. Не зрѣкають ся своєи мовы нѣ Словѣнцѣ на користь сербско-кроатскои, нѣ навѣть Словаки на користь ческои, — тожь й не диво, що насъ легковажено. Про Русинôвъ свѣтъ ставъ забувати и нинѣ ще неодному Русинови на чужинѣ прикро стане, коли люде, що лише дещо про насъ знають, пытають єго: що то властиво за нарôдъ? — Они знають лишь одно, що въ Галичинѣ нема Великороссôвъ, отже гадають, що тамъ лише самй Поляки, а Русины — се або якась вôдмѣнна порода Поляковъ, або якась циганьска нація. А хтожь тому винenъ, що про насъ такъ мало знають? Виннй тй зъ нашихъ представителѣвъ, що не хотѣли нѣчого чути про Украину и про малорускій нарôдъ въ Украинѣ, а все свѣтови очи мылили, що въ Россіи самй Великороссы та що — Русиновъ въ Галичинѣ подавали — єсли не за Великороссôвъ то за щось инше, лишь не за Русинôвъ, — до „єдинства“ признатись не мали вôдваги, а зазначити окремѣшнôсть и самостôйнôсть свого народу и єго мовы не хотѣли. Не пôднесли нѣколи смѣло и отверто народного прапору, не сказали нѣколи: „чи и мы сыны, якихъ батькôвъ, кимъ за що закутй?“ Инакше бы насъ свѣтъ поважавъ, колибъ нашй представителѣ були єму пригадали, що мы той нарôдъ, щó своєю грудію боронивъ Европу вôдъ азійскихъ дикихъ ордъ, засѣваючи своими кôстьми и кровію бунй степы Украины, — той нарôдъ, що встававъ до борбы за свободу и волю, и знеможеный кровавыми боями та лихими невзгодинами вправдѣ упавъ, но не загинувъ, а встає до нового житя и вразъ зъ другими рôвныхъ для себе правъ жадає. Та, на жаль, народнои идеи у насъ не пôдношено, а „єдинствомъ“ єи ще затемнювано.

Въ 1848 роцѣ пôднѣсъ бувъ Григорій Яхимовичь вразъ изъ другими Русинами идею народну — и всѣ тогды громадились въ коло него, а й свѣтъ про насъ зачавъ говорити и нами займатись. Вôдновивъ єи посолъ Романчукъ въ соймѣ въ 1890 роцѣ — та, на жаль, часть Русинôвъ пôдъюджена выступила за се и противъ него, и противъ народнои иде[и]. Отъ и цѣлый хосенъ того нашого „єдинств[а]“, що дôстало свôй початокъ въ 1866 роцѣ!..

Запытавъ я разъ одного зъ виднѣйши[хъ] людей „общерусскои“ партіи:

— Коли се вже має бути правда, що м[ы] оденъ нарôдъ зъ Великороссами, то чому[жъ] сего пок. Григ. Якимовичь и другй не заяв[и]ли вже 1848 роцѣ, ажь вы зъ тымъ выѣха[ли] въ роцѣ 1866?

— А, бо тогды въ 1848 роцѣ, — вôдп[о]вѣвъ менѣ — ще не було на часѣ.

— А въ 1866 роцѣ було на часѣ.

— Тогды, въ 1848 роцѣ, они бояли [ся] признатись до того, бо ґрафъ Стадіонъ с[ка]завъ, що єсли Русины (Ruthenen) те саме, [що] Россіяне (Russen), то вôнъ волить Полякôвъ.

Мудрый арґументъ! — тôлько шкода, [що] не переконує. Колибъ Русины въ 1848 ро[цѣ] були бояли ся, — якъ се „обєдинителѣ“ х[о]тять вмовити въ людей, то бы були заяви[ли] себе просто „греко-катол., цѣс.-кор. галицко-р[у]скимъ народомъ“ и певно були бы ґр. Стад[іона] на зовсѣмъ а зовсѣмъ такимъ заявленємъ усп[о]коили. Оно все таки було бы „благонадеж[]нѣйше“, анѣжь признаватись до єдности [зъ] Украиною... Сѣй казцѣ мы не вѣримо. Луч[ше] сказати отверто, що декотрымъ Галичана[мъ] зъ „єдинствомъ“ добре, бо загалъ общеру[с]скои партіи не має хôсна и кôлько разôв Русины моглибъ погодитись, они нѣколи [до] того не допустять и длятого такъ завзято в[ы]ступили и противъ Романчуковои проґрам[ы]. Сему вже повѣримо, бо на се й доказôвъ [не] хибне...

Не маю тутъ на гадцѣ тыхъ зъ т. [зв.] „твердои“ партіи, котрй „єдинство“ идеаль[но] розумѣють, а маю на думцѣ тй одиницѣ, [що зъ] „твердôй“ партіи пакинулись на диктаторôв[ъ], розумѣю тыхъ апостоловъ „єдинства“, що о[п]нували опінію „твердои“ партіи и на єи кош[тъ] позволяли собѣ за богато, ажь наконець а[ктори] того дивного „єдинства“ такъ низько упа[ли]. Загалови Русинôвъ тыхъ прерôзныхъ коме[дій] и авантуръ було за богато и вôнъ подав[ся] въ другу сторону, де подôбныхъ комедій [не] бачивъ.

Выказавши шкôдливôсть „обєдиненія“ яз[ы]кового и неконсеквентнôсть тыхъ, що єго ш[и]рять, кôнчить авторъ свою розвѣдку такъ:

Та „вольному воля“. Хотять господин[ове] „обєдинителѣ“ мати доконче великорусс[кій] языкъ за літературный, за мову интеліґен[ціи] рускои въ Австріи, бо она имъ здаєсь в[ы]шою вôдъ рôднои, — добре! нехай по 25-л[ѣт]нôмъ ювілею проголошеного „єдинства“ дож[и]дають ювілею 50-лѣтного.... Може при свят[ко]ваню того ювилею будуть уже вмѣти не тô[ль]ко „проповѣдувати“ єго, але й говорити ним — але поки се буде, не мають чого сер[]

— Добре, добре, сказавъ хорошій хлопець и щезъ десь въ корчахъ.

Лестякъ поѣхавъ просто дорогою. Въ самôмъ дѣлѣ побачивъ вôнъ передъ собою довгій рядъ возôвъ, що везли хлѣбъ и дрова; Мартинъ гнавъ волы и клявъ на чôмъ свѣтъ стоить. Передъ возомъ ѣхавъ оденъ зъ трохъ маґістратцѣвъ, панъ Самôйло Голечій, котрый въ жовтôй торбѣ вѣзъ грошѣ. А та жѣнка на возѣ середъ румяныхъ бохонцѣвъ, то нѣхто инший лишь таки сама панѣ Фабіяниха; она зъ самои цѣкавости выбрала ся зъ тою посылкою въ дорогу, щобы прецѣ разъ побачити тй „песй головы татарскй“, а коло неи причаилась довгоязыка Павлина Фекете та читала якесь письмо своими зѣркатыми очима.

— Ану подивѣть ся! Чи то не Лестякъ ѣде? — обôзвавъ ся хтось зъ Кечкеметцѣвъ. Вôнъ зъ тамтого свѣта вертає!

Самôйло Голечій, що таки Лестяка трохи любивъ, а котрый вже зъ цѣкавости ажь вытримати не мôгъ, вôдозвавъ ся до пана Максима солоденькими словами та спытавъ:

— Правда, друже, що то лишь вашъ духъ, а не вы самй?

— Єй Богу, що то я самъ, але душѣ въ менѣ нема, вôдповѣвъ Лестякъ гôрко (хто знає, куды єго душа теперь лѣтала?) А васъ куды Богъ провадить?

— Таже прийшли гостѣ пôдъ наше мѣсто, — вôдповѣвъ Голечій, що завсѣгды бувъ веселый, хочьбы єго и пôдъ шибеницю ставити. — Веземо имъ маленькій гостинчикъ.

— Ледви чи ихъ вже здогоните!

— Такъ?

— Певно, бо они вже десь за десятымъ селомъ. Пôйшли та й не попращались.

— Не може бути! — вôдозвалась на то панѣ Фабіяниха пискливымъ голосомъ.

— Шкода! зажуривъ ся панъ Фекете. Не буду мати кому и хорошои бесѣды выголосити.

Лестякъ розповѣвъ вôдтакъ цѣлу исторію зъ кафтаномъ, а панъ Самôйло Голечій слухаючи єи ажь мѣнивъ ся, то блѣдъ то червонѣвъ.

— Не мала пригода, — говоривъ вôнъ довбаючи въ своѣмъ перкатôмъ носѣ невдоволеный. — Не мала пригода, гмъ.... якъ свѣтъ свѣтомъ, такои ще не бувало.

Але вôнъ лишь на хвильку знайшовъ ся въ клопотѣ; зъ него бувъ хитрый лисъ, котрый умѣвъ заразъ понюхати письмо носомъ.

— Гей, люде, вертаймо назадъ! Для Кечкемету настала свѣтла доба.

Вôдтакъ скочивъ зъ коня и вôдозвавъ ся покôрнымъ голосомъ:

— Сѣдайте на мого коня, пане Максиме Лестяку. Менѣ ажь жаль та встыдъ, що вы на такôй шкапѣ ѣдете.

— Не робѣть собѣ нѣчого зъ того. [Дя]кувать вамъ. Для мене и та шкапа доб[ра]. Коли трохъ мене на ню посадило, то одно за мало, щобы мене здоймити.

— То най панъ Фекете сѣдає на мо[го] коня и ѣде до мѣста та дасть знати, [що] стало ся.

Тому першому бесѣдникови въ мѣс[тѣ] було якъ разъ то до вподобы, бо мавъ зар[азъ] нагоду выголосити другу бесѣду, замѣсть т[ои], котра вôдпала.

— Чомужь бы не поѣхати? Зар[азъ] поѣду. Тажь то розкôшь ѣхати на такô[мъ] кони. Але дайте менѣ якого прута, бо у ме[не] нема острогôвъ.

На такого огнистого коня не треба бу[ло] и прута, вôнъ якъ рушивъ зъ великимъ [бе]сѣдникомъ зъ мѣсця, то такъ, якъ тй ко[ни] въ байцѣ, котрымъ въ опалку замѣсть обр[оку] насыпано грани. Фекете ажь упрѣвъ и за[с]павъ ся и бувъ зовсѣмъ мокрый, коли стану[въ] на мѣсци. Тутъ стали люде збирати ся доок[ола] него, а вôнъ оповѣстивъ имъ краснорѣчивы[ми] словами особливу ласку Божу, яка сплыну[ла] на се мѣсто, бо мертва одѣжь вôдвернула в[ôдъ] мѣста найбôльшого ворога.

— Таки чудо стало ся. Славнй Кеч[ке]метцѣ кажѣть дзвонити въ дзвоны. Ненас[ыт]ный Олай-беґъ припавъ ажь до землѣ и тр[и разы] поцѣлувавъ покôрно Лестяковъ кафтанъ.

тись, що народовцѣ и мы всѣ Русины не хочемо збуватись рôдноп мовы и не пишемось на ихъ „единство“ — хочь бы лише для того, що господинове „обединителѣ“ самѣ дали намъ вôдстрашаючій примѣръ въ тôмъ взглядѣ. Ихъ поступы за 25 лѣтъ въ „литературнôмъ“ языцѣ насъ нѣякъ заохотити не можуть....

Переглядъ політичный.

До Pol. Corr. доносять зъ Риму, що папскій делеґатъ на гр. кат. синодъ у Львовѣ, кард. Чяска, выбравъ ся вже въ дорогу до Львова. До тои самои ґазеты доносять, що папа кладе велику вагу на маючій вôдбути ся у Львовѣ синодъ и длятого на его бажане будуть ему правильно посылати ся протоколы зъ засѣдань.

Въ Празѣ и Ліберци приготовленя на приняте Є. Вел. Цѣсаря идуть мѣжь обома народностями, ческою и нѣмецкою, на перегоны, щобы зазначити своє привязанє и вѣрность для Трону. Въ Празѣ кожда дѣльниця мѣста, котра має свою раду и бурмістра, приготовлює окремо приняте для Є. Величества. Такъ само мѣска рада въ Ліберци робить приготовленя зъ горячковымъ поспѣхомъ. Хочь елементу ческого въ тôмъ мѣстѣ дуже мало, и то самѣ майже робôтники або домова служба, всежь Чехи стараютъ ся и тамъ зазначити свою присутнôсть, тымъ бôльше, що маютъ тамъ зручного и горячого аґітатора, дра медицины Шаманека. Пôдчасъ гостины Цѣсаря мають тамъ ряды ліберецкихъ гостей збôльшити ся приѣзшими Чехами зъ найдальшихъ сторôнъ.

Россійскій міністеръ дѣлъ заграничныхъ, бар. Гірсъ, розпôчне заповѣдженый урльопъ въ слѣдующôмъ тыждни.

Зъ Петербурга наспѣла вѣсть, що правительство россійске постановило завести якъ найстрогіишѣ мѣры противъ „штундистôвъ“, котрѣ покидають ся православнои вѣры а пристають до протестантскои, якои держать ся н. пр. деякѣ Нѣмцѣ кольоністы. Выготовлено вже законъ, котрый уважає „штунду“ за небезпечну секту релиґійну шкôдливу державѣ и накладає на штундистôвъ якъ найстрѣйшѣ кары (заточенє въ далекѣ стороны сибирскѣ и каторґа). Особы, котрѣ суть въ пôдозрѣню, що належать до штундистôвъ, не смѣють выбирати ся анѣ вôйтами анѣ радными громадскими або писарями и т. д. Имъ невôльно держати у себе челядь православнои вѣры. Закимъ ще той законъ буде введеный въ житє, мають ще бути почисленѣ всѣ штундисты и тѣ мѣсцевости, де они перебувають а вôдтакъ будуть поставленѣ пôдъ строгій надзôръ поцийный.

вôдтакъ каючись спытавъ: „Що прикажешь после мѣста Кечкемету?“ На то пôднявъ молодшій панъ Лестякъ голову и сказавъ: „Выносѣть ся зъ вôдси!“ И тому то вертають вже назадъ возы зъ хлѣбомъ, и волы, и торбинка зъ грôшми, и радный, та панъ Максимъ Лестякъ:

Роздавъ ся великій окликъ радости. Вѣсть неслась огнемъ по мѣстѣ зъ улицѣ до улицѣ. Хата вôдъ хаты передавали собѣ ту вѣсть. Зненавидженій радні, котрыхъ громада передъ тымъ була скинула, показались знову на свѣтъ Божій та пôйшли помѣжь людей. Поросвокого повитали грôмкимъ „Ельенъ!“, а передъ старымъ Инокаємъ розступали ся всѣ та здôймали шапки. Всѣ домагали ся голосно, щобы панъ Францъ Крістонъ говоривъ; вôнъ и не давъ ся довго просити, лишь вылѣзъ на бочку зъ капусти середъ мѣста, та сказавъ лишь.

— Жадаю вôдъ васъ справедливости для того ґеніяльного молодця, що такъ славно побѣдивъ.

— Справедливости!—роздалось зъ тысячу грудей.

(Дальше буде.)

Дописъ.

Зъ Сокальщины.

(Ще про порядки въ Лучицяхъ.)

Въ ч. 179 „Народнои Часописи“ зъ 11 (23) серпня с. р., була умѣщена дописъ зъ Сокальщины о забавѣ сторожи огневои въ Лучицяхъ. Позаякъ дописуватель, хочь, якъ здає ся, бувъ тамъ лично, однакъ дещо не зовсѣмъ вѣрно подавъ о вôдносинахъ лучицкои громады, бо въ кôнци своеи дописи сказавъ: „Надъ заведенемъ хору працює власне п. Онишко, а якъ чую, то невдовзѣ буде тамъ и свôй шпихлѣръ и своя каса задаткова“ то я тутъ доповню згадану дописъ.

П. Онишко працює справдѣ, и то дуже, але не надъ заведенемъ, но надъ утриманемъ и розвитемъ хору, котрого основателемъ бувъ помершій тамтого року Семенъ Джуґало. Хоръ той основано ще въ 1875 роцѣ. Шпихлѣръ громадскій иснує уже звышь 30 лѣтъ, а зъ доходôвъ тогоже шпихлера, заложено въ 1880 роцѣ касу позичкову, котра красно розвиває ся. Въ 1888 р. поставлено дôмъ громадскій, въ котрôмъ мѣстить ся урядъ громадскій, читальня и прилады сторожи огневои, удержуванѣ такожь переважно зъ доходôвъ шпихлѣра. *А.*

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Михайла Мартинця въ Красной дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Мостискахъ, Болесл Петровского въ Рудѣ дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Книжницяхъ, Фльорентину Кремпину дѣйстною учителькою въ Жабнѣ.

— **Испыты кваліфікаційнѣ** на учителѣвъ шкôлъ народныхъ звычайныхъ въ Перемышли розпôчнуть ся передъ ц. к. комісією испытовою дня 30 вересня с. р. Поданя вносити треба найдальше по день 22 вересня.

— **Рада мѣста Львова** именувала о. Евгенія Гузара проповѣдника при архікатедральнôй церквѣ у Львовѣ катехитомъ женьскои школы выдѣловои.

— **До ц. к. академічнои ґимназіи (рускои) у Львовѣ** записало ся сего року загаломъ 521 ученикôвъ, зъ того до клясы приготовавчои 59 а до першои 103 ученикôвъ.

— **На дохôдъ бурсы им. св. о. Николая въ Перемышли** устроює выдѣлъ бурсы вô второкъ дня 29 вересня с. р. въ Перемышли въ сали городскôй вечеръ зъ танцями и всѣхъ запрошує. Стрôй народный або візитовый. Початокъ о 8-ôй вечеромъ. Вступъ вôдъ особы 1 зр 50 кр., для родины зъ 3 особъ 4 зр., зъ 4 особъ 5 зр. Добровôльнѣ жертвы пересылати на руки предсѣдателя бурсы п. Ю. Несторовича въ Перемышли.

— **На будову руского театру у Львовѣ** переслано яко чистый дохôдъ зъ вечерка, устроєного „дванацяткою“ въ Новôмъ Санчи до Львова 108 зр. 10 кр.

— **Новои конструкціи лавки шкôльнѣ** дôстане школа им. Маркіяна Шашкевича у Львовѣ. Лавки тѣ, зробленѣ въ робôтни братôвъ Вчеляковъ после вказôвокъ директора будôвничого уряду. Лавки тѣ суть такъ уладженѣ, що коли дитина стоить въ лавцѣ, то сѣдальна дошка пôдносить ся. Мѣска Рада шкôльна загадала позаводити такѣ лавки по всѣхъ школахъ львôвскихъ, бо они хоронять молодѣжь вôдъ лихихъ наслѣдкôвъ згорбленого сидженя.

— **Огнѣ.** Въ Дрогобицкôмъ, въ селѣ Грушовѣ зницивъ огонь 8 селяньскихъ загородъ зъ усѣмъ збôжомъ и сѣномъ. Двохъ господарôвъ було убезпеченыхъ на суму 700 зр., и шкода выносить 5000. — Страшне нещастє огневе стало ся недавно въ Угриновѣ коло Калуша. Сынокъ господаря Корнила Кобыляньского, 6-лѣтный хлопчина наклавъ собѣ огонь на подвôрю, щобы спечи бульбы. Нещастє хотѣло, що вôдъ того огню займила ся солома и вôдтакъ будынки, причôмъ самъ хлопчина найшовъ въ огни страшну смерть, бо въ згарищахъ осталась зъ него лишь розôрвана на двоє чашка и часть тулува. Двѣ селяньскѣ загороды пойшли зъ дымомъ, а зъ однои горѣючои хаты выратувавъ жандармъ, Иванъ Гошовскій, дитину.

— **Самоубійства.** Въ Тернополи вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ карабіну однорôчный охотникъ 15 полку пѣхоты, Маркусъ Беренґлюмъ, правникъ зъ IV року. Карабінова куля перейшла черезъ черепъ головы. Самоубійникъ ще жиє, але нема найменшои надѣѣ, щобы его уратувати вôдъ конечнои смерти. — Въ Ланцуцѣ застрѣливъ ся револьверомъ дня 5 с. м. Кароль Бросманъ, капітанъ рахунковый 3 полку уланôвъ. Причины не знати. — На передмѣстю черновецкôмъ Кльокучка повѣсивъ ся дня 9 с. м. на деревѣ въ городѣ челядникъ боднарскій, Лавро Страль, не знати зъ якои причины. Однакъ переходячій тамтуды припадково муляръ Петро Швабъ перетявъ шнуръ смерти Лавровои и вôддавъ ему его житє назадъ.

— **Фальшôвники грошей.** Дня 2 с. м. вôдбула ся въ Станіславовѣ судова розправа карна противъ Абрамка и Шмуля Ґотфридôвъ зъ Будзанова, котрыхъ выловивъ бувъ въ жовтни 1890 р. жандармъ, Григорій Польный въ Чортковѣ, якъ вымѣнювали фальшивѣ одноріньсковѣ монеты. Показало ся вôдтакъ, що тѣ оба жиды зробили собѣ глиняну форму и вôдливали тѣ фальшивѣ монеты зъ дешевого металю „британія“. Фальсифікаты можна було розпôзнати по барвѣ, по написи на обводѣ и по меншôй вазѣ якъ звычайнѣ монеты ріньсковѣ. Судъ засудивъ Абрамка яко головного фальшôвника на 8 лѣтъ, а Шмуля лишь яко помôчника на 4 лѣта тяжкои вязницѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Якъ вывабити зъ бѣля плямы зъ ржи?** Коли на бѣлю зробить ся пляма зъ ржи, що буває дуже часто тогди, коли баняки, въ котрыхъ выварюєсь бѣлє, не суть добре побѣленѣ, то треба его насамперѣдъ добре выпрати, взяти ще мокре до рукъ и посыпати пляму потовченою на порошокъ солею зъ заячои капустки (квасъ оксальный, сôль квасковa, Acidum oxalicum; можна дôстати въ каждôй аптицѣ за два, три крейцарѣ), а вôдтакъ набрати въ цинову ложку кипячои воды и держати ту ложку надъ плямою такъ, щобы она до неи притикала и єи огрѣвала а пляма заразъ щезне.

Торгъ збôжемъ.

12 вересня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10—10·50	9·— 10·—	9·—10 25	9·25 10·60
Жито	8·50—9·—	8 25—8 90	8 35—9·—	8 75—9·25
Ячмѣнь	5·——7·75	5·——7·50	5·——7 30	5·25—8·—
Овесъ	7·50—7·85	6·— 10·—	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13 60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Голчогь 12 вересня. Пôдчасъ вчерашного обѣду, пôднѣсъ Є. Вел. Цѣсарь, яко въ день именинъ царя, тоастъ въ его честь и сказавъ: „Пю на здоровлє мого дорогого приятеля, царя Александра III.

Копенгаґа 12 вересня. Въ Фреденсборґу арештовано якогось пôдозрѣного чоловѣка, що волочивъ ся около королевского парку. По переслуханю, пущено его на волю, а опôсля найдено его въ готелю неживого. Догадують ся, що то бувъ якійсь нігілістъ.

Берлинъ 12 вересня. Hamb. Nachr. доказують, що отворенє Дарданелѣвъ для Россіи єсть дуже небезпечне, бо она може до 24 годинъ кинути надъ Босфоръ 30.000 людей и заняти его разомъ зъ Константинополемъ.

Константинополь 12 вересня. Покликано тутъ послôвъ зъ Лондону и Петербурга. Кіямилъ-паша остає все ще пôдъ строгимъ надзоромъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Ретельна и користна пропозиція.

Особа интелиґентна могуча сейчасъ вложити яко пожичку до вже истнуючого, цѣлкомъ певного интересу 3 до 5 тысячей злр. отримае крôмъ вôдповѣдной забезпеки капиталу, вôдповѣдне помешкане и цѣле удержане, а о скôлько буде мôгъ бути ужитымъ въ дѣлѣ, (хотяй бы лишь до провадженя касы въ склепѣ) одержить осôбну нагороду.

Близша вѣдомôсть у п. **Болеслава ЛЯСКОВСКОГО у Львовѣ**, ул. Пекарска, ч. 21.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменитй средства до консерваваня зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а такожь и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи непріятный смакъ, а такожь забеспечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

SANS RIVAL MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Плацъ Галицкій ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручае правдивŷ паризкŷ **Горсеты дамскŷ** найновшого фасону теперѣшного сезону: зъ короткимъ бедромъ и долгимъ станомъ à la Siréne C. P. à 3·50, 4·50, 5·—, 6·50, шарŷ, креме и бѣлŷ. — Nouveautes Corset Stefanie à 3·50, 4·—, 5·—, Brykle на 5 гузикôвъ. — Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, франц. нитяный Дрелихъ à 3, 3·50, 4, 5, 6. — Corset Panzer 34—36 цтм. довгій франц. нитяный Дрелихъ à 2·50, 3, 4, 5.

Всякŷ части рôжнои величины суть завше на складѣ вôдъ 1.50—20 зр.

Всякŷ замовленя зъ провинціи выконують ся якъ найскорше.

Герба̀та россійска.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ **хиньске срѣбло**

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачŷ до ужитку церковного и домового, ôдповѣднŷ на **выправы слюбни, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацій, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се зкаль входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Самовары Тульскй.

Квизды: „Плынъ гôстцевый“

домове средство усмиряюче бôль.

Цѣна фляшки 1 злр. а. в.

Квизды *Кропль зубнŷ „Альвеолярь“.* 1 фляшочка 50 кр.
Квизды *„Плынъ на волося“.* 1 фляшочка 50 кр.
Квизды *Плястеръ на бдгнетки.* 1 коробочка по 35, 70 кр.
Квизды *Плынъ на бдгнетки и бородавки.* 1 фляшочка 35 к.
Квизды *„Franzbrantwein.“* — 1 фляшка 85 кр.
Квизды *Сокъ деревъ шпилькоьыхъ.* 1 фляшочка 35 кр.
Квизды *„Вода до полоканя губъ „Альвеолярь“.* 1 фляшочка 40 кр.
Квизды *Зубна паста „Альвеолярь“.* 1 порцелянова пушка 70 кр.
Квизды *Цыбулева помада* — 1 пушка 80 кр.

Правдивŷ лишь зъ сею охоронною маркою можна дôстати въ всякихъ аптикахъ Австро-Угоръ.

Щоденна высылка почтою сповняе ся черезъ головный складъ

Kreisapotheke Korneuburg bei Wien
des FRANZ JOH. KWIZDA.

Змѣна льокалю.

Зъ днемъ 1 вересня с.р. перенесеною зôстала

РОБÔТНЯ КРАВЕЦКА
Кирила Думина

зъ улици Хорущины ч. 9, **на ул. Коперника ч. 7**

въ котрôй по довгôй практицѣ такъ въ краю якъ и за границею, выконують ся всякŷ роботы въ складъ той входячŷ, а именно: Суконѣ мужескŷ, войсковŷ и дамскŷ, а то: пальта, пальтотики, футра итд.

Дякуючи Впов. П. Т. Публицѣ за дотеперѣшнŷ взгляды прошу о тѣже и надальше.

На провинцію высылаю суконѣ на умовленый часъ.

Зъ поважанємъ
Кирило Думинъ,
ул. Коперника 7.

Въ мѣйскôмъ бюрѣ,
(готель Жоржа), выдае ся
карты объѣздŷ,
котрŷ приносять знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдае ся **звычайнŷ карты** подорожнŷ на лінію Кароля-Людвика по оригінальнôй цѣнѣ.

Мѣйске бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.

Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Ковдры шитŷ

по зр. 4·50, 5, 6, 8, 10 зр. и высше

власнои роботы!

матерацы волосянŷ по зр. 14, 16, въ всякôй цѣнѣ по 30 зл.; — вкладки спружиновŷ до лѣжокъ, подушки пѣрянŷ и волосянŷ, сѣнники и т. п. поручае въ найбôльшôмъ доборѣ **Іосифъ Шустеръ, у Львовѣ** улиця **Коперника 7.**

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧŶ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Львеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Складъ фабричный

ц. к. управилійованои фабрики выробôвъ бавовняныхъ

Бенедикта Шролля сыновъ въ Бранау (Чехи)

ШИФФОНЫ, ШИРТИНҐИ, КРЕТОНЫ, ПЕРКАЛѢ, ДЫМКИ, ОКСФОРДЫ. Шифоновŷ платки до носа.

Цѣны найнизшŷ.

Головный складъ выробôвъ оригінальныхъ чисто вовняныхъ

зъ порукою

Проф. Др. ҐУСТАВА ІЕҐЕРА

зъ фабрики Вильгельма Бенґера сыновъ въ Бренґенцъ и Штутґардѣ.

Цѣны фабричнŷ. — Цѣнники оплачено.

Поручае **М. Балабана** наслѣдникъ

НИКОЛАЙ ЛЮДВИҐЪ

у Львовѣ, площадь Маріяцка, ч. 8.

Жолудокъ єсть господаремъ чоловѣческого орґанізму,

вôдъ него починають ся всякŷ болѣзни, вôдъ него зависить потрѣбне вôдживлєне орґанізму и силы чоловѣка.

„Реґуляторъ“

єсть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштує 35 кр. На провинцію высылає ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованємъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Реґуляторъ закасувавъ Морізона и всякŷ подôбнŷ средства.

На доказъ читайте подяки вôдъ осôбъ котрымъ здорове привернувъ.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,
аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рамны).*

Груднŷ зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Циркъ братôвъ Сідолі

пôдъ дирекцією Цезара Сідолі

улиця Шпитальна ч. 3 (площадь Голуховскихъ)

Сегодня въ недѣлю 13 вересня

2 величавŷ представленя 2

о годинѣ 4 зъ полудня и о 8 год. вечеромъ

Выступъ славнои ѣздчинѣ высшои школы

бароновои де Вальберґъ

заанґажованои зъ „Nouveau Cirque“ въ Парижи

На закôнченє вечерного представленя:

Робертъ и Бертрамъ

або „Чортъ зъ пекла“

велика дуже занимательна пантоміма.

Зъ высокимъ поважанємъ
Цезаръ Сідолі, *директоръ.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.